Dosar nr. 3-4193/2024

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 18 noiembrie 2025 în mun. Chișinău
Hotărârea integrală întocmită la 05 ianuarie 2026

Judecătoria Chişinău (sediul Rîșcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reclamantului - *****
Reprezentantului pîrîtului Inspectoratul General al Poliției - *****

Examinînd în ședința de judecată publică acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General al Poliției privind anularea actului administrativ individual defavorabil și restabilirea în funcția și postul ocupate la momentul eliberării din funcție,

A C O N S T A T A T:

Argumentele şi solicitările reclamantului.

La 26 septembrie, ***** a înaintat cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General al Poliției, prin care a solicitat:

- anularea în întregime a Ordinului Inspectoratului General al Poliției 421 ef. „Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Poliției din cadrul Inspectoratului național de securitate publică, agent-şef *****” din 30 august 2024;
- restabilirea efectivă a reclamantului pe funcţia şi postul ocupate la momentul eliberării din funcţie;
- obligarea Inspectoratului General al Poliției, în temeiul art. 90 alin. (2) lit. a) din Codul muncii al Republicii Moldova, la plata unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărimea salariului mediu al reclamantului pentru această perioadă;
- obligarea Inspectoratului General al Poliției la plata sumei de 50 000 lei, cu titlul de despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat ca urmare a măsurii nelegale de încetare a raporturilor de serviciu.

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că, în baza Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 3 ef. din 30 aprilie 2020, a fost confirmat în funcția de agent-șef adjunct în cadrul Serviciului Patrulare Edineț, Ocnița, Briceni al Secției Patrulare „Nord”. Acesta a precizat că, pe parcursul a patru ani de activitate, s-a evidențiat ca un colaborator disciplinat și responsabil.

La 30 august 2024, IGP a emis Ordinul nr. 421 ef. prin care s-a dispus sancționarea sa disciplinară și concedierea din funcția publică cu statut special, potrivit art. 38, alin. (1), lit. j) din Legea nr. 288/2016.

Ordinul i-a fost comunicat în aceeași zi, iar în cuprinsul acestuia se menționa că poate fi contestat în instanța de contencios administrativ în termen de 30 zile.

Reclamantul a indicat că, anterior emiterii ordinului, au fost inițiate două anchete de serviciu – una în baza raportului de autosesizare privind un accident rutier în care ar fi fost implicat, iar alta în baza unui comunicat special – proceduri ulterior conexate și examinate de Direcția inspectare efectiv.

Totodată, reclamantul a menționat că nu deține toate actele aferente procedurii de concediere, însă deja poate constata mai multe încălcări procedurale, inclusiv nerespectarea prevederilor Codului muncii, Legii nr. 288/2016 și Statutului disciplinar. Acesta a subliniat că ordinul de concediere a fost emis în perioada în care se afla în concediu medical, contrar art. 86 alin. (2) Codul muncii, fapt confirmat prin certificatele medicale anexate.

Răspunderea sa disciplinară a fost angajată pentru o pretinsă abatere gravă, legată de conducerea unui automobil în stare de ebrietate și producerea unui accident rutier la 13 august 2024. Acesta a contestat aceste afirmații, susținând că nu se afla la volanul automobilului în momentul incidentului și că ancheta de serviciu a fost realizată în mod pripit, fără a se aștepta finalizarea urmăririi penale inițiate în baza art. 264 Cod penal.

Ordinul de concediere a fost emis cu nerespectarea normelor procedurale și în absența unor probe concludente privind vinovăția sa. În contextul cumulului răspunderii disciplinare cu cea penală, se aplică regula „penalul ține în loc disciplinarul”, ceea ce presupune că, odată declanșată procedura penală, angajatorul poate doar să suspende raporturile de serviciu, iar aplicarea sancțiunilor disciplinare este posibilă doar ulterior unei eventuale condamnări definitive în dosarul penal. Această regulă este susținută atât de Codul muncii, cât și de legislația privind funcția publică și statutul funcționarului public cu statut special.

Poziția IGP potrivit căreia acesta ar fi refuzat să prezinte explicații în cadrul anchetei de serviciu este eronată, deoarece fiind internat pentru tratament, a comunicat persoanei responsabile de anchetă intenția de a formula explicații, dar nu i s-a acordat termenul prevăzut de art. 208 alin. (1) Codul muncii pentru prezentarea acestora.

Totodată, reclamantul a invocat că, prin emiterea Ordinului nr. 421 ef. din 30 august 2024, a fost încălcată prezumția nevinovăției, fiind sancționat disciplinar înainte de finalizarea urmăririi penale și fără existența unei hotărâri judecătorești definitive, iar temeiul concedierii – comiterea unei „încălcări grave” nu este clar definit în legislație, actul administrativ contestat ne fiind motivat suficient în drept și în fapt, contrar cerințelor art. 118 Cod administrativ.

În cadrul anchetei de serviciu, nu au fost respectate obligațiile persoanei împuternicite, inclusiv solicitarea explicațiilor scrise, consemnarea eventualului refuz sau examinarea cererilor și probelor propuse. De asemenea, IGP nu i-a asigurat reclamantului exercitarea drepturilor prevăzute la pct. 69 din Statutul disciplinar, precum dreptul de a solicita recuzarea persoanei care efectuează ancheta, de a prezenta probe sau de a contesta acțiunile acesteia.

Reclamantul a invocat și necesitatea reparării prejudiciului moral, arătând că eliberarea sa ilegală din funcție i-a afectat grav imaginea profesională, reputația, stabilitatea emoțională și veniturile familiei. Acesta a menționat că, potrivit jurisprudenței naționale și europene, reputația profesională este protejată ca element al vieții private.

În final, reclamantul a solicitat anularea ordinului de concediere, restabilirea sa în funcția deținută anterior și repararea prejudiciului cauzat, inclusiv reabilitarea reputației profesionale.

În drept, reclamantul la depunerea acțiunii în contencios administrativ și-a întemeiat pretențiile pe dispozițiile art. 6 alin. (1), 8, 13, 14 din Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 21 din Constituția RM, art. 21, 23, 31, 118,

189, 191, 196, 209-212, 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ al Republicii Moldova, art. 59 alin. (11) din Legea RM nr. 288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pct. 59, 68, 69 și 94 din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 409/2017, precum şi pe stipulațiile art. 86 alin. (2) şi 89 din Codul muncii al Republicii Moldova (f.d. 4-49).

La data de 12 noiembrie 2025, reclamantul ***** a înaintat cerere de concretizare a pretențiilor (f.d. 123-126).

Prin cererea concretizată, reclamantul a solicitat:

1. Anularea în întregime a Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 421 ef. „Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Poliției din cadrul Inspectoratului național de securitate publică, agent-șef *****” din 30 august 2024;

2. restabilirea efectivă a reclamantului în funcția și postul ocupate la momentul eliberării din funcție;

3. încasarea despăgubirilor materiale pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărimea salariului mediu (cu efectuarea tuturor reținerilor prevăzute de legislație), din contul pârâtului Inspectoratul General al Poliției al RM în beneficiul subsemnatului, în temeiul art. 90 alin. (2) lit. a) din Codul muncii al Republicii Moldova;

4. încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 4 000,00 lei, din contul pârâtului Inspectoratul General al Poliției al RM în beneficiul subsemnatului.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

Prin referința formulată, Inspectoratul General al Poliției a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată (f.d. 55-64).

În motivarea referinței a menționat că la 13 august 2024, în urma raportului de autosesizare nr. 14/5907 a fost dispusă inițierea unei anchete de serviciu pentru elucidarea abaterilor disciplinare comise de agentul-șef *****, din cadrul Serviciului Patrulare Edineț, în legătură cu un accident rutier în care a fost implicat, presupus în stare de ebrietate alcoolică. De asemenea, pe 16 august 2024, s-a dispus o a doua anchetă în baza unui comunicat special (nr. 609 a/s), iar ambele anchete au fost conexate și preluate de Direcția Inspectare Efectivă.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 288/2016 și ale Statutului disciplinar al funcționarilor publici cu statut special, angajatul poate fi tras la răspundere pentru încălcarea competențelor și atribuțiilor de serviciu. În acest caz, s-a considerat că faptele reclamantului constituie o încălcare gravă, fiind dispusă concedierea acestuia prin Ordinul nr. 421 ef. din 30 august 2024, pentru încălcarea gravă a dispozițiilor legale și a Codului de etică, în urma accidentului rutier produs la 13 august 2024.

Actul administrativ contestat a fost motivat conform cerințelor legale, indicându-se temeiurile juridice și faptele care au stat la baza deciziei, iar motivarea a respectat prevederile art. 118 din Codul administrativ, care reglementează procedura de motivare a actelor administrative individuale.

Motivarea completă a unui act administrativ individual include atât motivarea în drept (temeiurile legale și procedurile aplicabile), cât și motivarea în fapt (oportunitatea măsurii și modul de exercitare a dreptului discreționar). În cazul actelor administrative defavorabile, se impune descrierea procedurii administrative, incluzând investigațiile, probele și audierea participanților.

Potrivit art. 29, alin. (1) din Codul administrativ, orice măsură a autorităților publice trebuie să respecte principiul proporționalității, fiind necesară, potrivită și rezonabilă. În acest

context, a precizat că ordinul șefului IGP privind sancționarea reclamantului cu concedierea a fost motivată corect, incluzând atât circumstanțele faptice, cât și concluziile legale, respectându-se astfel art. 118 din Codul administrativ.

Referitor la dreptul reclamantului de a depune explicații și probe suplimentare, a invocat că Statutul disciplinar al funcționarilor publici cu statut special prevede explicit drepturile acestora în cadrul anchetei de serviciu, inclusiv dreptul de a solicita informații și de a contesta acțiunile anchetatorului. Autoritatea publică pârâtă a precizat că reclamantului i s-a oferit oportunitatea de a se exprima și a fost audiat, iar afirmațiile acestuia privind încălcarea acestor drepturi sunt nefondate, întrucât procesul a respectat prevederile legale.

În ceea ce privește obiectivitatea anchetei, a menționat că autoritatea publică a dispus toate măsurile necesare pentru stabilirea stării de fapt, inclusiv audierea martorilor și examinarea probelor relevante. A invocat faptul că reclamantul nu a solicitat probe suplimentare și s-a refuzat să depună declarații pe marginea abaterilor disciplinare.

De asemenea, a precizat că ancheta s-a desfășurat conform termenelor legale prevăzute de HG nr. 409/2017, fiind respectat termenul de 30 de zile pentru finalizarea procedurii. Sancțiunea disciplinară a fost aplicată conform procedurii, iar termenul de prescripție nu a fost depășit. Autoritatea pârâtă a menționat că sancțiunea de concediere va fi aplicată la întoarcerea reclamantului din concediu medical, respectând termenul de prescripție și drepturile acestuia.

Autoritatea pârâtă a menționat că, potrivit art. 29 alin. (2) din Codul administrativ, măsura aplicată trebuie să fie proporțională, adică: să fie potrivită, necesară și rezonabilă pentru atingerea scopului urmărit. Conform art. 26 din Legea nr. 320/2012, polițistul trebuie să își exercite atribuțiile conform legii și cu responsabilitate, iar Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne prevede obligația acestuia de a respecta disciplina și reglementările profesionale.

Abaterile disciplinare sunt reglementate de Legea nr. 288/2016, care specifică sancțiuni, inclusiv concedierea, în cazul încălcărilor grave. Totodată, a precizat că refuzul de a îndeplini atribuțiile de serviciu și alte încălcări constituie abateri disciplinare, iar în funcție de gravitatea faptelor, se pot aplica sancțiuni precum mustrare, retrogradare sau concediere.

Autoritatea pârâtă a invocat că sancțiunea aplicată, concedierea, este proporțională cu faptele comise de reclamant, având în vedere că aceasta este o măsură extremă, aplicabilă în cazurile de abateri grave sau repetate. A precizat că legislația prevede că sancțiunea disciplinară poate fi aplicată chiar și în absența unei sentințe de condamnare penală, întrucât răspunderea disciplinară este distinctă de răspunderea penală sau civilă.

În cazul în care fapta comisă de polițist are atât un caracter disciplinar, cât și unul penal, răspunderea disciplinară poate fi cumulată cu răspunderea penală, fără a încălca principiul ”non bis in idem”, iar sancțiunile disciplinare sunt aplicabile în funcție de gravitatea abaterilor. A invocat practica instanțelor care au stabilit că încălcările grave ale polițiștilor pot justifica concedierea, chiar dacă nu există o condamnare definitivă.

Sancțiunea aplicată reclamantului este conformă cu legislația în vigoare și cu practica judiciară, fiind justificată de natura și gravitatea abaterii disciplinare.

Sancțiunea aplicată reclamantului este adecvată scopului urmărit, fiind necesară și rezonabilă. Conform art. 19 din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, conducătorul este responsabil pentru starea disciplinară și ordinea regulamentară, fiind un exemplu în respectarea legislației și instrucțiunilor de serviciu.

Aplicarea sancțiunilor disciplinare reprezintă un drept discreționar al angajatorului, iar instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității ordinului, conform

art. 225 alin. (1) din Codul administrativ. Dacă actul administrativ este legal, emis de autoritatea competentă și cu respectarea procedurii, fără vicii care să ducă la nulitatea acestuia, nu există temei pentru admiterea acțiunii.

Admiterea acțiunii ar implica o imixtiune în dreptul discreționar al angajatorului, afectând negativ exercitarea atribuțiilor Poliției, conform art. 2 din Legea nr. 320/2012 privind activitatea Poliției și statutul polițistului.

În temeiul art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, autoritatea publică pârâtă a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată.

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată reclamantul - *****, cît și reprezentatul său avocatul ***** (împuternicit prin mandatul avocațial seria MA nr. 1965439 f.d. 90) au susținut integral argumentele expuse în acțiune, solicitînd admiterea integrală a acesteia în sensul formulat, cu excepția capătului de cerere din cererea de concretizare a pretențiilor din 12.11.2025 (f.d. 123-126) ce vizează încasarea despăgubirilor materiale pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărimea salariului mediu (cu efectuarea tuturor reținerilor prevăzute de legislație), din contul pârâtului Inspectoratul General al Poliției al RM în beneficiul reclamantului, în temeiul art. 90 alin. (2) lit. a) din Codul muncii al Republicii Moldova.

În ședința de judecată reprezentantul Inspectoratului General al Poliției - ***** (împuternicită prin procura nr. 1603 din 15.04.2025 f.d.100) nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privința admisibilității acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”*în special cînd*” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;
b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;
c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;
d) respectarea procedurii prealabile;
e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;
f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, instanța de judecată va analiza fiecare temei de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative în baza criteriilor enunțate.

a) Referitor la prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului, în procesul examinării cauzei, s-a constatat că reieșind din conținutul acțiunii formulate de reclamant și esența revendicărilor sale, ***** contestă Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 421 ef. din 30.08.2024 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Poliției din cadrul Inspectoratului național de securitate publică, agent-șef *****”.

Astfel, pornind de la solicitările invocate, prin prisma art. 206 alin. (1) lit. a) din Cod administrativ, se constată că acțiunea depusă de reclamant conține elemente ale acțiunii în contestare, deoarece urmărește scopul anulării în totalitate a Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 421 ef. din 30.08.2024 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Poliției din cadrul Inspectoratului național de securitate publică, agent-șef *****”.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă că, la 13 august 2024, în urma raportului de autosesizare nr. 14/5907, s-a dispus demararea unei anchete de serviciu pentru clarificarea presupuselor abateri disciplinare comise de agentul-șef *****, angajat al Serviciului Patrulare Edineț, Ocnița, Briceni, Dondușeni al Secției Patrulare „Nord” a Direcției Patrulare „Nord” din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică. Acesta a fost implicat într-un accident rutier la volanul unui automobil personal, model Opel cu numărul de înmatriculare *****, fiind presupus a fi în stare de ebrietate alcoolică (f.d. 2-5 din dosarul administrativ).

Pe 16 august 2024, conducerea Inspectoratului Național de Securitate Publică a dispus inițierea unei noi anchete de serviciu, înregistrate cu nr. 609 a/s (f.d. 37-38, 40 din dosarul administrativ).

La 28 august 2024, s-a solicitat conexarea anchetei de serviciu nr. 609 a/s din 16 august 2024, inițiată de INSP, la ancheta de serviciu nr. 14/5907 din 13 august 2024, desfășurată de angajații DIE, pentru a fi examinate într-o singură procedură (f.d. 34-35 din dosarul administrativ).

La 28 august 2024, Direcția de Patrulare „Nord" a expediat materialul anchetei de serviciu nr. 609 a/s din 16.08.2024 către Direcția Inspecție Efectivă a Inspectoratului General al Poliției, pentru conexare (f.d. 36 din dosarul administrativ).

Conform pct. 55 din Statutul Disciplinar al Funcționarilor Publici cu Statut Special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin HG nr. 409/2017, anchetele de serviciu au fost conexate pentru examinare într-o singură procedură și preluate pentru continuarea desfășurării anchetei de către organul ierarhic superior, respectiv Direcția Inspecție Efectivă.

Prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 421ef. din 30 august 2024, reclamantul ***** a fost sancționat disciplinar cu concedierea din Poliție pentru încălcarea prevederilor art. 50 lit. a), c), e) și i), art. 52 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pct. 7 subpct. 1), 3), 5) și pct. 13) subpct.2) și 7) din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Intern, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409/2017, precum și pct. 7) subct. 9) și 11) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017, în temeiul art.38 alin. (1) lit. j) (pentru comiterea unei încălcări grave) din Legea nr.288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, acțiuni manifestate prin conducerea în stare de ebrietate a mijlocului de transport de model Opel cu n/î *****, la 13 august 2024, în jurul orei 02:00, care a generat producerea accidentului rutier pe traseul R-8, km 15, în apropierea sat.Rediul Mare, r-nul Dondușeni (f.d. 77-80 din dosarul administrativ).

Nefiind de acord cu ordinul nominalizat mai sus, *****, la 26 septembrie 2024 s-a adresat cu prezenta acțiune în contencios administrativ în instanța de judecată.

În ceea ce privește prima condiție de admisibilitate, se constată că Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 421ef din 30 august 2024 constituie un act administrativ în sensul art. 10 și 11 din Codul administrativ, fiind emis de o autoritate publică și având scopul de a reglementa o situație individuală. Ordinul nominalizat reprezintă un act administrativ individual defavorabil pentru reclamant, întrucât, în speță, reclamantul a invocat faptul că ordinul a avut un impact negativ asupra imaginii și reputației profesionale a reclamantului, care a invocat, de asemenea, pierderea salariului, principalul său venit, esențial pentru susținerea nevoilor vitale ale familiei sale.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz, competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) și art.196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios

administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de reclamant corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209 alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, asemenea categorii de litigii sunt exceptate de la obligativitatea parcurgerii etapei prejudiciare, în conformitate cu art. 61 alin. (1) Legea privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, nr. 288 din 16 decembrie 2016 coroborat cu art. 163 lit. c) Cod Administrativ.

Același lucru rezultă și din textul pct. 6 din partea dispozitivă a Ordinului șefului IGP nr. 421ef din 30 august 2024, și anume: ” Prezentul ordin poate fi contestat direct în instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ (Judecătoria Chișinău sediul Rîşcani) din mun. Chişinău, strada Kiev 3, în termen de 30 de zile de la data comunicării sau notificării, în ordinea art. 163 lit. c) şi art. 209 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ.”

Astfel, din actele cauzei rezultă că ordinul contestat a fost emis pe data de 30 august 2024, fiind comunicat reclamantului sub semnătură la 30 august 2024 (f.d. 81 din dosarul administrativ), iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 26 septembrie 2024, în termenul prevăzut de art. 209 din Codul administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 209 alin. (1) și (2) lit. a), având în vedere circumstanțele constatate, instanța de judecată concluzionează că reclamantul a respectat și termenul de depunere a acțiunii în contencios administrativ.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Art. 43 alin. (1) din Constituție, stabilește că orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, precum şi la protecţia împotriva şomajului.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept* ***al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea" din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Așadar, noțiunea de „revendicare a încălcării" nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului": prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, așadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

În acest context, instanța conchide că reclamantul *****, în calitate de destinatar al ordinului contestat, revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în baza art.207 Cod administrativ, la caz lipsesc. Astfel, acțiunea este admisibilă.

Temeinicia acţiunii.

Examinînd acțiunea depusă, audiind explicațiile participanților la proces şi analizînd probele administrate, în contextul corelării acestora și în raport cu prevederile legale aplicabile, instanța de judecată, ajunge la concluzia că acțiunea formulată este întemeiată şi urmează a fi admisă din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile,

nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă că, în baza Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 3ef „Cu privire la procedurile de personal în privința angajaților Inspectoratului Național de Patrulare al IGP al MAI” din 30 aprilie 2020, reclamantul a fost confirmat în funcția de agent-șef adjunct, subofițer superior al Serviciului Patrulare Edineț, Ocnița, Briceni al Secției Patrulare „Nord” a Direcției Patrulare „Nord” a Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI (f.d. 13; 29).

Ulterior, în temeiul Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 391ef „Cu privire la procedurile de personal în privința angajaților Inspectoratului General al Poliției și subdiviziunilor subordonate acestuia” din 9 august 2024, a fost confirmat în funcția de agent-șef adjunct, subofițer superior al Serviciului Patrulare Edineț, Ocnița, Briceni, Dondușeni al Secției Patrulare „Nord” a Direcției Patrulare „Nord” a Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI (f.d. 41 din dosarul administrativ).

La 13 august 2024, în urma raportului de autosesizare nr. 14/5907, s-a dispus demararea unei anchete de serviciu pentru clarificarea presupuselor abateri disciplinare comise de agentul-șef *****, angajat al Serviciului Patrulare Edineț, Ocnița, Briceni, Dondușeni al Secției Patrulare „Nord” a Direcției Patrulare „Nord” din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică. Conform raportului, acesta ar fi fost implicat într-un accident rutier la volanul unui automobil personal, model Opel cu numărul de înmatriculare *****, fiind presupus a fi în stare de ebrietate alcoolică (f.d. 2-5 din dosarul administrativ).

Pe 16 august 2024, conducerea Inspectoratului Național de Securitate Publică a dispus inițierea unei noi anchete de serviciu, înregistrate cu nr. 609 a/s (f.d. 37-38).

La 28 august 2024, s-a solicitat conexarea anchetei de serviciu nr. 609 a/s din 16 august 2024, inițiată de INSP, la ancheta de serviciu nr. 14/5907 din 13 august 2024, desfășurată de angajații DIE, pentru a fi examinate într-o singură procedură (f.d. 34-35 din dosarul administrativ).

La 28 august 2024, Direcția de Patrulare „Nord” a expediat materialul anchetei de serviciu nr. 609 a/s din 16.08.2024 către Direcția Inspecție Efectivă a Inspectoratului General al Poliției, pentru conexare (f.d. 36 din dosarul administrativ).

Conform pct. 55 din Statutul Disciplinar al Funcționarilor Publici cu Statut Special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin HG nr. 409/2017, anchetele de serviciu au fost conexate pentru examinare într-o singură procedură și preluate pentru continuarea desfășurării anchetei de către organul ierarhic superior, respectiv Direcția Inspecție Efectivă.

La data de 23 august 2024, ***** a depus explicațiile scrise, precizând că se află în concediu medical și este internat în spital, motiv pentru care nu poate depune declarațiile solicitate din motive de sănătate. Acesta a menționat că va depune declarațiile odată cu revenirea la serviciu (f.d. 33 din dosarul administrativ).

Prin certificatul Direcției Resurse Umane al Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 536 din 23 august 2024, s-a confirmat că agentul-șef ***** Alexei, angajat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne din 02.07.2012, ocupă funcția de subofițer superior al Serviciului Patrulare Edineț, Ocnița, Briceni, Dondușeni din 09.08.2024. Pe parcursul activității, nu a fost sancționat disciplinar și, începând cu 13.08.2024, se află în concediu medical, fiind internat la Spitalul Clinic de Traumatologie și Ortopedie din Chișinău. (f.d. 48 din dosarul administrativ).

În referința de serviciu din 23 august 2024, Ofițerul Superior al Serviciului Patrulare Edineț, Ocnița, Briceni, Dondușeni, comisar Petru Cațț, a confirmat că ***** activează în poliție din 2012 și îndeplinește funcția de subofițer superior din 2017. A fost un angajat disciplinat, cu o pregătire profesională deosebită și cunoștințe solide ale legislației. Este respectat de colegi, participă activ la măsurile pentru combaterea criminalității și menținerea ordinii publice (f.d. 47 din dosarul administrativ).

În cadrul anchetei de serviciu, a fost sesizată și Organizația Sindicală.

Prin scrisoarea nr. 08/005 din 28 august 2024, Organizația Sindicală Primară a Direcției Patrulare „Nord” a INSP al IGP a informat că dl. ***** Alexei este membru al acestei organizații din 10.12.2019. Conform Contractului Colectiv de Muncă pentru anii 2023-2028, încheiat între Sindicatul „Demnitate” și Inspectoratul General al Poliției al MAI, în cazul unor anchete de serviciu ce vizează un membru de sindicat, va fi desemnat un reprezentant al Sindicatului care va participa în cadrul anchetei ca observator (f.d. 49 din dosarul administrativ).

Din materialele dosarului administrativ rezultă că, în cadrul anchetei de serviciu, au fost analizate următoarele documente și informații: materialul înregistrat în REI-2 al IP Dondușeni cu nr. 2089 din 13 august 2024 (f.d. 4-27 din dosarul administrativ), graficul dislocărilor resurselor de patrulare și reacționare operativă în perioada 12-18 august 2024 (f.d. 30-31 din dosarul administrativ), explicațiile inspectorilor și agenților de poliție (Ionescu Dumitru, Albu Artur, Babii Nicolae, Trambaci Viorel, Oboroc Pavel), raportul de constatare nr. 202406P0457 din 16 august 2024 privind analiza toxicologică a probei de sânge prelevate de la *****, care a arătat o concentrație de alcool etilic de cca. 2,77g/l la ora 02:00 și 2,64g/l la ora 03:00. Expertul judiciar toxicolog a precizat că stabilirea stării de ebrietate nu ține de competența sa. De asemenea, s-a prezentat certificatul eliberat de IP Dondușeni, care confirmă că ofițerul ***** a fost internat în spital pe 20 august 2024 și se află în concediu medical. Au fost anexate și procesele-verbale ale ședințelor de bilanț ale Secției Patrulare „Nord” din 07.03.2024, 11.07.2024, 15.08.2024, și alte documente interne ale Inspectoratului, inclusiv circularele parvenite și procesul-verbal al ședinței operative din 07.03.2024. (f.d. 50-69 din dosarul administrativ).

La 28 august 2024, a fost emisă încheierea nr. 14/5907 privind rezultatele anchetei de serviciu referitoare la angajatul Poliției, ***** Alexei, semnată de comisarii-șefi ***** și *****.

În urma anchetei, s-a stabilit că, pe 13 august 2024, în jurul orei 02:20, *****, aflat la volanul unui Opel cu numărul de înmatriculare *****, a provocat un accident rutier pe traseul R-8, km 15, în apropierea satului Rediul-Mare, Dondușeni, după ce nu a reușit să controleze vehiculul și a tamponat un copac.

Conform raportului de constatare toxicologică din 16 august 2024, s-a evidențiat o concentrație de alcool etilic de 2,43g/l în sângele lui *****, iar la ora 02:00 concentrația ar fi fost de 2,77g/l. Din cauza stării de șoc, nu a fost posibilă testarea alcoolscopică la fața locului. Ancheta a constatat că ***** a comis o abatere disciplinară gravă prin conducerea în stare de ebrietate, iar aceasta a generat accidentul rutier.

Având în vedere gravitatea abaterii și respectând reglementările legale, s-a propus sancționarea disciplinară a lui ***** cu concedierea din funcția publică, în conformitate cu prevederile Legii nr. 288/2016 și Statutului disciplinar al funcționarilor publici cu statut special, precum și achitarea compensațiilor pentru concediile neutilizate și reținerea costului echipamentului nepredat. În termen de 30 de zile de la aprobare, va fi emis Ordinul de sancționare, iar ulterior ancheta va fi închisă și materialele arhivate (f.d. 70-72 din dosarul administrativ).

Prin scrisoarea nr. 34/14/6227int din 28 august 2024, adresată lui Serghei Crucovschi, Vicepreședinte al Sindicatului „Demnitate", s-a solicitat opinia privind sancționarea agentului-șef ***** Alexei. În răspunsul nr. 08/007 din 29 august 2024, Sindicatul „Demnitate" a constatat că, la 13 august 2024, în afara orelor de serviciu și aflându-se în stare de ebrietate alcoolică avansată (2,43 g/l alcool în sânge), ***** a provocat un accident rutier în apropierea satului Rediul Mare, r-nul Dondușeni. Conform concluziilor raportului de constatare medico-legală, incidentul poate constitui infracțiunea de „conducerea unui vehicul în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat" (art. 264^1 CP RM).

Având în vedere că vinovăția sa trebuie dovedită în cadrul urmăririi penale, s-a propus suspendarea din funcție a lui *****, cu ridicarea legitimației de serviciu și a armei din dotare, fără a-l elibera din funcție, măsură prevăzută de pct. 74 din Statutul disciplinar al polițistului și art. 200 din CPP RM, până la finalizarea anchetei penale (f.d. 73-75 din dosarul administrativ).

În urma anchetei de serviciu și a încheierii șefului Direcției Inspectare Efectiv din 28 august 2024, Inspectoratul General al Poliției a emis Ordinul șefului IGP nr. 421ef din 30 august 2024, prin care dl. ***** a fost sancționat disciplinar cu concedierea din funcția publică cu statut special, pentru încălcarea prevederilor art. 50 lit. a), c), e) și i) și art. 52 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special, precum și a unor norme din Statutul disciplinar și Codul de etică al Ministerului Afacerilor Interne. De asemenea, s-a dispus achitarea compensațiilor bănești pentru concediile neutilizate și reținerea costurilor echipamentului neplătit.

Sancțiunea a fost aplicată în baza art. 38 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 288/2016, pentru comiterea unei abateri grave, respectiv conducerea unui mijloc de transport în stare de ebrietate alcoolică (Opel cu numărul de înmatriculare *****) la 13 august 2024, ora 02:00, fapt ce a generat un accident rutier pe traseul R-8, km 15, în apropierea satului Rediul Mare, raionul Dondușeni.

Potrivit pct. 2 din ordin, sancțiunea va fi aplicată începând cu data revenirii dlui ***** din concediu (de odihnă anual, social, medical sau de studii). (f.d. 77-80 din dosarul administrativ)

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **și** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea pulică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamantul.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afactează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Ordinul șefului IGP nr. 421ef. din 30 august 2024, reprezintă pentru reclamant act administrativ defavorabil, prin prisma prevederilor art. 11, alin. (1), lit. a) Cod administrativ.

Astfel, actul administrativ emis în privința reclamantului ***** nu afectează drepturile unor terțe persoane.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, având în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terțelor persoane prin procedura administrativă desfășurată de Inspectoratul General al Poliției, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

Garanțiile unui proces echitabil în materie penală, stabilite de către Curtea Europeană, sunt aplicabile în egală măsură și procedurilor disciplinare[1].

În prezenta cauză, procedura administrativă a fost inițiată din oficiu de către Inspectoratul General al Poliției, în scopul efectuării unei anchete de serviciu pentru a clarifica eventualele abateri disciplinare comise de către agentul-șef *****, salariat al Poliției, din cadrul Serviciului patrulare Edineț, Ocnița, Briceni, Dondușeni al Secției patrulare „Nord” a Direcției patrulare „Nord” a Inspectoratului național de securitate publică.

Astfel, conform celor menționate anterior, la data de 23 august 2024, ***** a invocat imposibilitatea de a prezenta explicațiile cu privire la circumstanțele menționate în ancheta de serviciu.

În consecință, se constată că, cel puțin din punct de vedere formal, obligația de a informa reclamantul despre desfășurarea anchetei de serviciu a fost, în aparență, îndeplinită.

---

[1] Cauza *Vanjak vs Croatia*, 14 ianuarie 2010 și Hotărîrea Curții Constituționale a RM nr. 24 din 16.09.2016 pentru controlul constituționalității art. 55, alin. (2) și (8) din Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului și pct. 59, supct. 2) și 5) și pct. 65 din Statutul disciplinar al polițistului.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

În acest context, instanța subliniază că așa cum stabilește art. 59 alin. (1) din Legea nr. 288/2016, înainte de aplicarea sancţiunii disciplinare, angajatorul sau persoana împuternicită de către acesta este obligată să-i ceară funcţionarului public cu statut special o explicaţie scrisă privind fapta comisă. Refuzul de a prezenta explicaţia se consemnează într-un proces-verbal semnat de un reprezentant al angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta şi, după caz, de un reprezentant al salariaţilor.

Conform punctului 69 din Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017, funcționarul care urmează a fi audiat în cadrul anchetei de serviciu este în drept:

1) să solicite înlăturarea persoanei care efectuează ancheta de serviciu, la apariția temeiurilor prevăzute în pct. 57 al prezentului Statut disciplinar;

2) să prezinte persoanei care efectuează ancheta de serviciu probele pe care le consideră necesare, în vederea demonstrării nevinovăției sale sau care pot influența la aplicarea unei sancțiuni disciplinare mai blânde;

3) să conteste acțiunile persoanei care efectuează ancheta de serviciu și deciziile adoptate în cadrul acesteia la conducătorul subdiviziunii care a dispus efectuarea anchetei de serviciu, iar, după caz, la conducătorul ierarhic superior.

Punctul 70 al Statutului prevede că la finalizarea anchetei de serviciu, persoana sancționată disciplinar, în baza unei cereri scrise înaintate pe numele persoanei care a dispus desfășurarea anchetei de serviciu, este în drept să ia cunoștință de ordinul și materialele anchetei, cu respectarea legislației privind secretul de stat și protecția datelor cu caracter personal. Cererea se anexează la materiale anchetei de serviciu.

Astfel, după cum s-a menționat anterior, la data de 23 august 2024, ***** a depus explicațiile scrise, în care a menționat că se află în concediu medical și este internat în spital, motiv pentru care nu putea furniza declarațiile solicitate din motive de sănătate. Acesta a precizat că va depune explicațiile la revenirea sa la serviciu.

Prin urmare, finalizarea procedurii disciplinare (anchetei de serviciu) urma a fi precedată de respectarea etapelor obligatorii prevăzute de art. 59 alin. (1) din Legea nr. 288/2016, precum și de dispozițiile art. 94 alin. (1) și (2) din Codul administrativ.

În această situație, este evident că pîrîtul nu a respectat obligația legală de a-l audia efectiv pe reclamant în cadrul anchetei de serviciu, în ciuda faptului că acesta a comunicat expres imposibilitatea de a depune explicațiile la momentul respectiv, invocând internarea sa în spital și incapacitatea de a da explicații la momentul solicitării acestora, însă s-a obligat să le depună ulterior.

Prin urmare, instanța de judecată constată că autoritatea publică pârâtă a încălcat dreptul reclamantului la o procedură administrativă echitabilă, acesta nefiind audiat efectiv în cadrul procedurii administrative, iar Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 421 ef. din 30.08.2024 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Poliției din cadrul Inspectoratului național de securitate publică, agent-șef *****” a fost emis în perioada aflării reclamantului în concediu medical (f.d. 18-19), contrar prevederilor art. 86, alin. (2) Codul

muncii, care prevede că nu se admite concedierea salariatului în perioada aflării lui în concediu medical.

Potrivit art. 123 din Codul administrativ, greșelile de formă și procedură referitoare la actele administrative individuale pot fi remediate până la finalizarea dezbaterilor judiciare în prima instanță, atât audierea, cât și motivarea putând fi recuperate ulterior de autoritatea publică care a desfășurat activitatea administrativă.

În conformitate cu prevederile art. 59 alin. (1) și (2) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, sancţiunile disciplinare se aplică prin ordinul angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta. Înainte de aplicarea sancţiunii disciplinare, angajatorul sau persoana împuternicită de către acesta este obligată să-i ceară funcţionarului public cu statut special o explicaţie scrisă privind fapta comisă. Refuzul de a prezenta explicaţia se consemnează într-un proces-verbal semnat de un reprezentant al angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta şi, după caz, de un reprezentant al salariaţilor.

Potrivit prevederilor pct. 48 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07.06.2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, sarcinile anchetei de serviciu sunt: 1) examinarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă a circumstanțelor abaterilor disciplinare comise de către funcționari; 2) stabilirea cauzelor şi condițiilor care au condus la comiterea abaterilor disciplinare; 3) identificarea persoanelor vinovate şi asigurarea aplicării corecte a legislaţiei în vigoare, pentru ca fiecare persoană care a comis abateri disciplinare să fie sancționată potrivit vinovăției sale şi nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere.

Conform pct. 64 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07.06.2017, în procesul anchetei de serviciu urmează a fi constatate următoarele: 1) locul, timpul, metodele, motivele şi alte circumstanțe ale cauzei; 2) persoana care a comis abaterea disciplinară şi gradul de vinovăție al acesteia; 3) circumstanțele care influențează asupra gradului şi caracterului responsabilității persoanei vinovate, precum şi cele atenuante sau agravante; 4) calitățile profesionale ale persoanei care a comis abaterea disciplinară, alte date caracteristice (vârsta, gradul, funcţia, perioada de activitate în Poliţie, alte organe de drept, abaterile disciplinare comise şi sancțiunile aplicate anterior).

Respectiv, în temeiul pct. 65 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07.06.2017, desfășurarea anchetei de serviciu presupune: 1) examinarea sesizării; 2) audierea funcționarului sau funcționarilor a căror faptă constituie obiectul sesizării; 3) audierea persoanei care a formulat sesizarea sau a celei care a raportat despre abaterea disciplinară comisă; 4) culegerea informațiilor considerate necesare pentru soluționarea cazului, inclusiv date cu caracter personal, prin mijloacele prevăzute de lege, inclusiv audierea oricăror altor persoane ale căror declarații pot contribui la soluționarea justă a cazului; 5) administrarea probelor, precum şi verificarea documentelor, a declarațiilor prezentate.

Raportând prevederile legale menționate la circumstanțele cauzei, instanța constată că, deși autoritatea publică a solicitat reclamantului explicații în cadrul desfășurării anchetei de serviciu, acesta a menționat în scris că nu le poate furniza din cauza internării în spital. Autoritatea publică pîrîtă a interpretat această justificare ca un refuz de a da explicații. Totuși, o asemenea situație nu poate fi calificată drept refuz, ci reprezintă o imposibilitate obiectivă și justificată.

Refuzul presupune o manifestare de voință negativă, respectiv situația în care funcționarul public nu dorește să ofere explicații, deși are posibilitatea efectivă de a o face. În schimb, imposibilitatea obiectivă, precum internarea în spital sau concediul medical, nu poate fi

considerată refuz, ci constituie o justificare legitimă, comunicată în scris de către funcționar persoanei responsabile din cadrul autorității publice.

Prin urmare, explicațiile depuse de *****, prin care a invocat internarea în spital și imposibilitatea temporară de a răspunde, constituie o justificare obiectivă, nu un refuz. În consecință, autoritatea publică avea obligația de a reitera solicitarea și de a acorda un termen rezonabil pentru prezentarea explicațiilor, iar nu de a interpreta situația ca refuz și de a proceda la adoptarea unei măsuri individuale nefavorabile, privând astfel reclamantul de posibilitatea reală de a fi audiat în mod efectiv, garanție fundamentală consacrată de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, se ajunge la concluzia că reclamantul a fost supus unei proceduri administrative profund inechitabile, iar gravitatea încălcărilor procedurale constatate constituie un temei suficient pentru admiterea acțiunii și anularea ordinului contestat.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului material a principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă actele contestate de către reclamantă sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În jurisprudența sa Curtea Europeană reamintește că articolul 6 § 1 din Convenție se aplică procedurilor disciplinare, totuși Convenția impune existența a cel puțin unuia dintre următoarele două mecanisme: fie organele profesionale disciplinare îndeplinesc ele însele exigențele articolului 6 din Convenție, fie nu le îndeplinesc, dar procedurile în fața lor sunt supuse unui control ulterior al unui organ judiciar cu competență deplină, care dispune el însuși de garanțiile prevăzute de acest articol.[2]

În cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, Curtea a stabilit că se va presupune că Articolul 6 se aplică tuturor funcționarilor publici, cu excepția cazului în care statul demonstrează că sunt îndeplinite două condiții cumulative:

1. Dreptul intern al statului exclude în mod expres accesul la o instanță pentru acel tip de litigiu.
2. Această excludere este justificată de „motive obiective legate de interesul statului” (de exemplu, litigii care țin de securitatea națională sau de exercitarea directă a puterii suverane).

În cursul examinării cauzei, s-a constatat că disputa judiciară își are originea în sancționarea disciplinară a reclamantului, cu concedierea acestuia din funcţia publică cu statut special.

---

[2] *Albert și Le Compte v. Belgia*, 10 februarie 1983, § 29, seria A nr. 58, *Fazia Ali v. Regatul Unit*, nr. 40378/10, § 75, 20 octombrie 2015, și *Eminağaoğlu v. Turcia*, nr. 76521/12, §§ 94 și 103, 9 martie 2021

Reclamantul a solicitat instanței analizarea conduitei autorității publice în procesul efectuării anchetei de serviciu, din perspectiva legalității și a limitelor discreției decizionale, invocând, între altele, încălcarea atribuțiilor legale, depășirea competențelor discreționare, lipsa motivării adecvate și adoptarea unor măsuri disproporționate.

Potrivit prevederilor art. 4 alin. (2) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nr. 158 din 04 iulie 2008, prevederile prezentei legi se aplică funcţionarilor publici cu statut special (colaboratorilor serviciului diplomatic, ai serviciului vamal, ai serviciului fiscal de stat, ai Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, ai Autorității Naționale de Integritate, ai organelor apărării, de prevenire şi combatere a corupţiei, securităţii naţionale şi ordinii publice, altor categorii stabilite prin lege) în partea care nu este reglementată prin legi speciale.

Art. 2 din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16.12.2016, definește noțiunea de funcționar public cu statut special, ca fiind persoană angajată în cadrul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne, în autorităţile administrative sau instituțiile din subordinea acestuia, care deţine grade speciale şi exercită sarcini ce țin de competenţa entităţii din care face parte, în conformitate cu legislaţia în vigoare.

Conform art. 5 din Legea nr. 288 din 16.12.2016, activitatea funcţionarului public cu statut special se desfășoară exclusiv în baza legii și pentru executarea acesteia, în interesul persoanei și al comunității, potrivit principiilor profesionalismului, confidenţialităţii, integrităţii profesionale şi loialităţii, stabilităţii în funcţia publică, colaborării şi cooperării, imparțialității și nediscriminării, transparenței, obiectivității, eficienței, responsabilității și subordonării ierarhice.

În conformitate cu art. 56 din Legea nr. 288 din 16.12.2016, funcţionarul public cu statut special care încalcă cu vinovăţie competenţele legale şi atribuţiile de serviciu ce îi revin este tras la răspundere disciplinară, civilă, contravenţională sau penală, în funcție de gravitatea situaţiei.

Potrivit art. 57 din aceeași lege, constituie abateri disciplinare acţiunile sau inacţiunile funcţionarului public cu statut special, săvîrşite cu vinovăţie, care încalcă prevederile legilor, ale altor acte normative, restrîngerile, regimul de interdicţii şi incompatibilităţi din prezenta lege, cerinţele din fişa postului.

În temeiul art. 58 alin. (1) din Legea nr. 288 din 16.12.2016, în funcție de gravitatea faptelor comise şi gradul de vinovăţie, funcţionarului public cu statut special i se pot aplica următoarele sancţiuni disciplinare:

a) avertisment;

b) mustrare;

c) mustrare aspră;

d) retrogradare cu un grad special;

e) retrogradare în funcţie;

f) concediere din funcţia publică cu statut special.

În conformitate cu prevederile art. 59 alin. (3) - (5) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, concluziile anchetei de serviciu referitoare la fapta comisă din care rezultă date şi indicii că a fost săvîrşită o infracţiune se remit spre examinare organelor procuraturii. Funcţionarul public cu statut special vizat de ancheta de serviciu are dreptul să cunoască integral materialele anchetei, cu respectarea regimului juridic al datelor cu caracter personal şi al informaţiilor atribuite la secretul de stat, de asemenea să solicite și/sau să prezinte probe în apărarea sa. La individualizarea sancţiunii disciplinare se ţine seama de activitatea anterioară a funcţionarului public cu statut special, de împrejurările în care a fost

săvîrşită abaterea disciplinară, de cauzele, gravitatea şi consecinţele acesteia, de gradul de vinovăţie, precum şi de preocuparea pentru înlăturarea consecinţelor faptei comise.

În speță, autoritatea pârâtă a susținut că măsura concedierii reclamantului, dispusă prin Ordinul nr. 421ef din 30 august 2024, pentru încălcarea gravă a dispozițiilor legale și a Codului de etică, a fost determinată de accidentul rutier produs la 13 august 2024 și de presupusele abateri disciplinare imputate agentului-șef *****, angajat al Serviciului Patrulare Edineț, Ocnița, Briceni, Dondușeni din cadrul Secției Patrulare „Nord" a Direcției Patrulare „Nord" a Inspectoratului Național de Securitate Publică. Acesta ar fi fost implicat într-un accident rutier la volanul unui autoturism personal, marca Opel, cu numărul de înmatriculare *****, fiind presupus că se afla în stare de ebrietate alcoolică.

Autoritatea pârâtă a menționat că sancțiunea aplicată, concedierea, este proporțională cu gravitatea faptelor imputate, subliniind că aceasta constituie o măsură extremă, rezervată cazurilor de abateri grave sau repetate. Totodată, a menționat că, în situațiile în care fapta comisă de polițist are atât caracter disciplinar, cât și penal, răspunderea disciplinară poate coexista cu răspunderea penală, fără a se aduce atingere principiului *non bis in idem*.

În conformitate cu prevederile art. 59 alin. (8) – (11) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aplicarea sancţiunii disciplinare nu exclude răspunderea penală, contravenţională sau civilă, după caz. Sancţiunea disciplinară se aplică în maximum 30 de zile din momentul constatării abaterii disciplinare. Abaterea disciplinară se consideră constatată în momentul aprobării concluziei privind abaterea comisă. Ancheta de serviciu se desfăşoară o perioadă de 30 de zile din momentul iniţierii acesteia de către persoana abilitată, cu posibilitatea de a fi suspendată în cazul în care vinovăţia urmează a fi constatată de către alte organe de ocrotire a normelor de drept sau în cazul în care angajatul se află în concediu anual de odihnă, în concediu de studii ori în concediu medical, precum şi în alte împrejurări ce denotă imposibilitatea adoptării unei concluzii definitive în cadrul anchetei de serviciu.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului confirmă că sancțiunile disciplinare pot fi aplicate chiar și în lipsa unei condamnări penale, cu condiția existenței unor probe suficiente privind abaterea disciplinară și respectării garanțiilor procedurale consacrate de art. 6 CEDO.

Astfel, deși ancheta disciplinară a reținut comiterea unei abateri grave și a dispus aplicarea sancțiunii în temeiul art. 38 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 288/2016, pentru fapta de conducere a unui mijloc de transport în stare de ebrietate alcoolică (Opel cu numărul de înmatriculare *****), la data de 13 august 2024, ora 02:00, fapt ce a generat un accident rutier pe traseul R-8, km 15, în apropierea satului Rediul Mare, raionul Dondușeni, chiar și în absența unei condamnări penale, autoritatea are obligația de a demonstra existența abaterii disciplinare și de a asigura desfășurarea unei proceduri echitabile.

În speță se constată interdependența dintre ancheta de serviciu și procesul penal, ambele vizând aceeași faptă, conducerea unui vehicul în stare de ebrietate alcoolică. Principiul prezumției de nevinovăție, consacrat de art. 6 §2 CEDO, interzice ca autoritățile să declare sau să lase impresia că o persoană este vinovată înainte ca vinovăția să fie stabilită de o instanță.

Jurisprudența Curții Europene, confirmă că prezumția se aplică nu doar în procedurile penale pendinte, ci și în cele administrative sau disciplinare conexe.[3]

---

[3] *Allenet de Ribemont c. Franța*, *Lavents c. Letoniei*, *Butkevicius c. Lituaniei, Lamanna c. Austriei, Leutscher c. Țărilor de Jos, Del Latte c. Țărilor de Jos, Vassilios Stavropoulos c. Greciei, Paraponiaris c. Greciei, Celik c. Turciei*

Astfel, atunci când răspunderea penală și cea disciplinară se raportează la fapte identice, sancțiunea disciplinară nu poate fi dispusă înainte de stabilirea vinovăției penale, întrucât „penalul ține pe loc disciplinarul”, la fel cum prevalează și asupra civilului.

Din materialul probator rezultă că, la data de 28 noiembrie 2024, reclamantul ***** a prezentat instanței Ordonanța procurorului din cadrul Procuraturii raionului Dondușeni, Aurel Grigoriev, referitoare la examinarea materialelor cauzei penale nr. 2024110140 din 11 octombrie 2024. Prin aceasta, s-a dispus scoaterea integrală de sub urmărirea penală a reclamantului ***** Alexei, născut la 15 aprilie 1990, IDNP *****, domiciliat în satul Rediul Mare, raionul Dondușeni. Motivele dispunerii de clasare au fost că fapta reclamantului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (1) din Codul penal, iar cauza penală a fost clasată. (f.d. 69-79)

Ulterior, la data de 20 martie 2025, reclamantul a prezentat instanței și a solicitat anexarea la materialele cauzei Sentința irevocabilă a Judecătoriei Drochia (sediul Dondușeni) din 26 februarie 2025. Conform acesteia, tatăl reclamantului, ***** *****, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 din Codul penal al Republicii Moldova. În baza acestei legi, aplicându-se dispozițiile art. 80 din Codul penal, instanța i-a aplicat o pedeapsă sub forma unei amenzi în valoare de 560 de unități convenționale, echivalente cu 28.000 de lei. (f.d. 80-89)

Au fost prezentate și certificatele de concediu medical, care confirmă faptul că ***** s-a aflat în concediu medical în următoarele perioade: 14.08.2024 - 24.08.2024, 28.08.2024 - 13.12.2024 și 22.01.2024 - 22.01.2024. (f.d. 18-19, 92).

Din prevederile art. 123, alin. (3) CPC, aplicabil la caz, prin prisma prevederilor art. 195 Cod administrativ, rezultă că sentinţa pronunţată de instanţa judecătorească într-o cauză penală, rămasă irevocabilă, este obligatorie pentru instanţa chemată să se pronunţe asupra efectelor juridice civile ale actelor persoanei împotriva căreia s-a pronunţat sentinţa numai dacă aceste acte au avut loc şi numai în măsura în care au fost săvîrşite de persoana în cauză.

Astfel, din Sentința irevocabilă a Judecătoriei Drochia (sediul Dondușeni) din 26 februarie 2025 rezultă că la data de 13 august 2024, aproximativ la ora 02:20 la volanul automobilului de model Opel Meriva, cu nr./î ***** s-a aflat tatăl reclamantului *****, ***** Alexei, în calitate de conducător auto.

Drept urmare, tatăl reclamantului, ***** *****, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 din Codul penal al Republicii Moldova, fiindu-i aplicată o pedeapsă penală sub forma amenzii în mărime de 560 de unități convenționale, echivalente cu 28 000 de lei (f.d. 80-89).

Prin urmare, faptele constatate prin Sentința irevocabilă a Judecătoriei Drochia (sediul Dondușeni) din 26 februarie 2025 nu mai pot fi repuse în discuție în cadrul prezentei cauze de contencios administrativ, instanța de judecată urmînd a se călăuzi de constatările cuprinse în acest act judecătoresc.

Analiza comparativă a actului de punere sub învinuire și a materialelor anchetei de serviciu demonstrează fără echivoc identitatea faptelor investigate atât în cadrul procedurii penale, cât și în cea disciplinară. Această suprapunere impunea autorității publice o abordare prudentă și echilibrată în cadrul desfășurării anchetei de serviciu, având obligația de a respecta principiile fundamentale ale dreptului la apărare și ale prezumției de nevinovăție.

Astfel, la momentul individualizării sancțiunii disciplinare, autoritatea trebuia să țină seama de următoarele elemente esențiale:

1. Inexistența unei condamnări penale definitive, care excludea posibilitatea de a

considera vinovăția reclamantului ca fiind stabilită în mod legal;

2. Justificarea medicală a imposibilității de a prezenta explicații, confirmată prin certificatele de concediu medical, care demonstra că reclamantul nu putea participa efectiv la procedura disciplinară și nu putea fi tratat ca refuzând să își exercite dreptul la apărare;
3. Principiul proporționalității sancțiunii, care impune ca măsura aplicată să fie adecvată gravității faptei, dar și circumstanțelor personale și profesionale ale funcționarului, evitând aplicarea unei sancțiuni excesive sau premature în lipsa unei constatări penale.

Prin urmare, în circumstanțele prezentei cauze, autoritatea publică nu putea dispune concedierea ca sancțiune disciplinară extremă, întrucât nu rezultă respectarea garanțiilor procedurale menționate. O asemenea măsură echivalează cu o anticipare a vinovăției penale și contravine standardelor de echitate consacrate de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Coroborând dispozițiile legale aplicabile cu circumstanțele cauzei, se reține că activitatea administrativă desfășurată de Inspectoratul General al Poliției în cadrul anchetei de serviciu în privința reclamantului a fost superficială, iar exercitarea dreptului discreționar s-a realizat într-o manieră formală. Aceasta conduce la concluzia că actul administrativ emis este neîntemeiat. Autoritatea publică pîrîtă nu a cercetat complet și multiaspectual situația de fapt și, depășind limitele competenței sale, a emis un act administrativ individual defavorabil lipsit de suport probator pertinent și admisibil.

Dubiile invocate de reprezentantul pîrîtului cu privire la identitatea persoanei aflate la volanul automobilului de model Opel Meriva, nr./î ***** la data de 13 august 2024, nu pot fi reținute în prezenta cauză, întrucât depășesc limitele de competență ale instanței de contencios administrativ.

Asupra acestui aspect s-a expus instanța de judecată care a examinat cauza penală și a emis Sentința Judecătoriei Drochia (sediul Dondușeni) din 26 februarie 2025.

În acest context, instanța de judecată constată că încălcările invocate în prezenta acțiune se confirmă pe baza cadrului normativ aplicabil la data desfășurării procedurii administrative, astfel că revendicările reclamantului sunt întemeiate și urmează a fi admise integral în raport cu pretenția privind anularea în totalitate a Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 421 ef. din 30.08.2024 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Poliției din cadrul Inspectoratului național de securitate publică, agent-șef *****”.

Pe cale de consecință se admite și capătul de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ privind restabilirea reclamantului ***** în funcția și postul ocupate la momentul eliberării din funcție, acest capăt de cerere avînd un caracter accesoriu în raport cu capătul de cerere principal privind contestarea ordinului de concedioere, iar în condițiile și măsura în care s-a ajuns la concluzia de a admite capătul de cerere principal, se impune soluția de a admite și capătul de cerere accesoriu, reieșind din principiul de drept accesoriul urmează soarta principalului (*accesorium sequitur principale*).

Totodată, reclamantul a solicitat și compensarea cheltuielilor de judecată sub forma cheltuielilor de asistență juridică suportate în legătură cu acest dosar.

Codul de procedură civilă instituie reglementări esenţiale referitoare la cheltuielile de judecată astfel, prin Capitolul VII „Cheltuieli de judecată” (art. 82-99) statuiază că cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei, legislaţia naţională divizează cheltuielile de judecată în două categorii: Cheltuieli de procedură (taxa de stat și taxă

de timbru) şi Cheltuieli de judecare a cauzei (onorariile avocaților, sumele cuvenite martorului, expertului, interpretului etc.).

În conformitate cu art. 94 alin (1) din Codul procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată.

Din articolul 90, lit. i) din Codul de procedură civilă se arată că, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: cheltuielile de asistenţă juridică.

Potrivit art. 96 alin. (1) și (1^1) Cod de procedură, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin. (1) se compensează părţii care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

În vederea asigurării dreptului la apărare, reclamantul ***** a contractat avocatul *****, mandatul avocațial fiind anexat la materialele cazuei (f.d. 90), astfel încît, se reține cu certitudine necesitatea adjudecării cheltuielilor de asistență juridică, suportarea cărora de către reclamant se probează prin bonul de plată seria Gl nr. 154765 (f.d. 91).

Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CEDO, se evidenţiază necesitatea prezentării, de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente: a) dovada achitării onorariilor avocaţilor (copii de pe dispoziţiile de plată prin virament sau bonurile de plată); b) copia de pe facturile de strictă evidenţă, emisă pentru clienţipersoane juridice şi în alte cazuri stabilite de legislaţie; c) listă detaliată a actelor/acţiunilor efectuate de avocat şi a timpului aferent acestora (cu tariful şi orarul).

Pentru determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ține cont de: complexitatea cauzei; noutatea și dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speță; aportul avocatului la soluționarea cauzei; timpul și munca depusă de avocat; aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența (cunoștințe tehnice speciale, cunoașterea profundă a unor reglementări de profil, cunoașterea limbilor străine, a altor procedee de comunicare cu clienți specifici etc.); faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; rezultatul obținut; restricțiile de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei; natura și durata relației dintre avocat și client; experiența, reputația și abilitatea avocatului; justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză; alți factori, la discreția instanței.

Astfel, în jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil.[4]

Instanța apreciază că cheltuielile de asistență juridică suportate de reclamant sunt justificate, sun reale și necesare întrucât actele dosarului confirmă participarea activă a avocatului în acordarea serviciilor juridice în prezenta cauză, iar suma de 4000 (patru mii) lei este rezonabilă în raport cu complexitatea cauzei, numărul de ședințe la care a participat avocatul reclamantului și prestația acestuia în fața instanței de judecată.

Prin urmare, instanța de judecată ajunge la concluzia de a admite și capătul de cerere prin care reclamantul a solicitat compensarea cheltuielilor de judecată sub forma cheltuielilor de asistență juridică și va dispune încasarea de la Inspectoratul General al Poliției, în beneficiul reclamantului ***** a cheltuielilor de judecată sub forma cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 4000 (patru mii) lei.

---

[4] *Costin versus România*, hotărârea din 26 mai 2005; *Petre versus România*, hotărârea din 27 iulie 2006

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se admite acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General al Poliției privind anularea actului administrativ individual defavorabil și restabilirea în funcția și postul ocupate la momentul eliberării din funcție.

Se anulează în totalitate Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 421 ef. din 30.08.2024 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Poliției din cadrul Inspectoratului național de securitate publică, agent-șef *****”.

Se restabișește ***** în funcția și postul ocupate la momentul eliberării din funcție.

Se încasează de la Inspectoratul General al Poliției, cu sediul în mun. Chișinău, str. Tiraspol, 11/1, MD-2001 în beneficiul lui *****, d.n. *****, c/p *****, domiciliat în r-nul *****, ***** cheltuieli de judecată sub forma cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 4000 (patru mii) lei.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU